



*Sis amigues.  
Una festa.  
Un assassinat.  
Massa secrets.*

Catherine O'Connell

# CONFIDÈNCIES i TRAÏCIIONS

Columna

CATHERINE O'CONNELL  
CONFIDÈNCIES  
I TRAÏCIONS

Traducció de Jordi Boixadós

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *THE LAST NIGHT OUT*

PRIMERA EDICIÓ: ABRIL DEL 2019

© CATHERINE O'CONNELL, 2018

© DE LA TRADUCCIÓ: JORDI BOIXADÓS, 2019

PUBLICAT D'ACORD AMB CANONGATE BOOKS LTD., 14 HIGH STREET, EDIMBURG EH1 1TE

© EDITORIAL PLANETA, S.A., 2019

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2019

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2492-9

DIPÒSIT LEGAL: B. 3.976-2019

FOTOCOMPOSICIÓ: OCTAVI GIL PUJOL

WWW.COLUMNNAEDICIONS.CAT

Això és una obra de ficció.

Els noms, personatges, llocs o fets que hi surten són fruit de la imaginació de l'autor o han estat utilitzats en un context de ficció. Excepte allà on es descriuen esdeveniments o personatges històrics per a la trama de la novel·la, totes les situacions descrites al llibre són imaginàries i qualsevol semblança amb persones reals, vives o mortes, empreses, fets o llocs és pura coincidència.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, [www.cedro.org](http://www.cedro.org)) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra ([www.conlicencia.com](http://www.conlicencia.com); 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

## 14 dies abans del casament

*Dissabte, 11 de juny del 1988*

**E**m vaig despertar amb el timbre del telèfon i amb la sensació marejadora i angoi-xant que no estava sola. Asseguda de costat, no podia evitar notar l'escalfor d'un altre cos sota els llençols de disseny. Vaig recordar que en Flynn era fora de la ciutat. Una repassada ràpida de la nit anterior només em va proporcionar unes quantes imatges disperses. No hi havia dubte que encara estava borratxa.

El telèfon va sonar sis vegades i tot seguit es va disparar el contestador automàtic de la sala d'estar, i el so de la meua veu va ressonar pel passadís. «Ei, sóc la Maggie. Ja saps què has de fer i quan». Es va sentir el senyal de línia. Tot seguit, l'aparell va tornar a sonar. Altra vegada van penjar en sentir la meua veu, i llavors van trucar de nou, per tercera vegada, i vaig pensar que no

es rendien. Em vaig tombar de panxa enlaire per allargar el braç cap a l'aparell i la mà em va quedar aturada a mig camí. Era el fuster. El treballador de bata blava sense bata blava. Em somreia obertament, i amb el somriure se li marcaven uns clotets entre parèntesis a la galtes morenes. Vaig notar unes basques que em recorrien el cos nu de cap a peus.

—Jo diria que algú vol parlar amb tu —va dir ell.

Amb un dit als llavis com si em volgués indicar que mantindria un silenci còmplice, va despenjar i em va passar l'auricular; el cable va dibuixar un camí sinuós entre els pèls enganxifosos del seu pit. Horroritzada, li vaig prendre el telèfon d'una estrebada i em vaig acostar el micròfon a la cara, patint perquè el meu visitant no pogués fer alguna cosa que en revelés la presència, com ara tossir o parlar o, encara pitjor, deixar anar aquelles emissions sonores tan comunes en els mascles de l'espècie a la matinada.

—Digui —vaig fer amb una veu ronca que amb prou feines es podia reconèixer que fos meva.

—Maggie, oh, Maggie, sóc jo, la Suzanne. —Les paraules delataven l'alleujament de sentir-me—. Gràcies a Déu que has pogut arribar a casa en condicions.

«Això és discutible», vaig pensar. Vaig tornar a mirar l'invitat. S'havia posat ben còmode al seu costat del llit, amb el cap de cabells arrissats

repenjat entre les mans i els colzes oberts com si fossin ales. Continuava amb un somriure d'imbècil pagat de si mateix, ben allunyat del fuster vergonyós de Nou Hampshire que havia conegut la nit anterior.

—Esclar que he arribat a casa en condicions!  
—vaig mentir.

Vaig donar un cop d'ull al rellotge digital, que deia que eren les set i quaranta-vuit minuts. Tampoc no es podia dir que fos de nit, però tot i així no eren hores de trucar un dissabte al matí després d'un divendres de marxa nocturna, ni tan sols per a la Suzanne, que sempre es llevava a punta de dia. En un intent maldestre de fer-me la despreocupada, vaig preguntar:

—Com és que truques de matinada?

Hi va haver un moment de vacil·lació i llavors va dir:

—No sé com dir-t'ho, Maggie. L'Angie és morta.

Aquelles paraules van penetrar en el meu cervell desconcertat com la fuetada d'un domador i em vaig redreçar d'un bot. Els llençols van relliscar cap avall i els pits em van quedar a la vista. Vaig estirar els llençols altra vegada fins a la barbeta, amb un pudor culpable, però el mal ja estava fet.

—És broma, oi? —vaig dir, però mentre les paraules em sortien de la boca ja sabia que no valien per a res.

Suzanne Lundgren era l'última persona del món de qui podies esperar que et fes cap mena de broma, i encara menys una de tan pesada.

—Ja m'agradaria. —Se li notava l'angoixa a la veu—. La Kelly m'acaba de trucar des de comissaria. Han assassinat l'Angie. N'han trobat el cos a Lincoln Park fa una estona.

—La Kelly?

Allò no tenia cap mena de sentit. Al cap se'm formaven munts de preguntes, però, en la situació compromesa en què em trobava, les més lògiques no apareixien. En comptes de preguntar per l'Angie, vaig dir:

—Què hi té a veure la Kelly?

—Ha sortit a córrer com cada matí i ha aparegut a l'escena del crim —va contestar la Suzanne—. És a la comissaria central de l'Àrea Tres. L'hi han portat per fer-li preguntes sobre l'Angie, suposo.

—Però això és impossible... Si estàvem juntes tot just fa... —vaig tornar a mirar el rellotge— què, cinc o sis hores? Que no l'has acompanyat a casa?

Aquesta vegada, la Suzanne no es va poder aguantar, i les paraules li sortien de la boca entre sanglots.

—Maggie, esclar que l'hi he acompanyat. Després que et deixéssim l'he ficat en un taxi i l'he portat directament cap a casa seva. He demanat al taxista que s'esperés fins que ha entrat a l'edifici i he vist com tancava la porta.

Tot d'imatges de la nit em van començar a venir a la ment com un batibull de peces barrejades d'un trencaclosques: l'Angie a la pista de ball amb pantalons negres i una brusa vermella escotada, amb els cabells espessos i negres que li tapaven la cara com una cortina fosca, balancejant provocativament els malucs al capdamunt d'un parell de sabates de taló d'agulla vermelles. L'Angie repenjada a la barra de neó, amb la llengua en una copa buida. L'Angie que intentava aguantar-se dreta, amb les cames que li feien figa.

—Escolta, no puc parlar més, de debò. Ja t'he dit tot el que sé —va fer la Suzanne amb una veu oprinida per la tristesa—. La Kelly m'ha promès que em trucaria de seguida que arribés a casa i m'explicaria més detalls. Mentrestant, pots trucar a la Carol Anne? No m'hi veig amb cor.

—Sí, esclar —vaig contestar en un xiuxiueig, i tot seguit es va tallar la comunicació.

Em vaig quedar mirant el telèfon a la mà com si fos un cos estrany, mentre intentava assumir el que acabava de passar. Segur que no em trobava davant d'un fet tan definitiu com la mort d'una amiga. Allò havia de ser una mena de malson estrambòtic. Igual que aquell desconegut que em mirava fixament. Tancaria els ulls i el món tornaria a la normalitat del dia abans. L'Angie seria viva i jo estaria sola al llit, i el pitjor que li passaria a ningú seria una ressaca de l'alçada d'un campanar.

Vaig tancar els ulls amb força.

Quan els vaig obrir, però, ell encara era allà, i la seva presència era quasi tan pertorbadora com l'assassinat de l'Angie. Ja no somreia, sinó que feia cara de veritable preocupació. Va estirar la mà i em va acariciar dolçament la galta.

—Va tot bé?

—Hi ha hagut un accident —vaig dir, massa atordida per posar-me a plorar i sense gens de ganes de compartir el meu dolor personal amb aquell desconegut—. Te n'has d'anar.

Ell va decidir no fer-me cas, i va estirar altre cop el braç per acariciar-me la cara i després em va fer lliscar el dors de la mà per la barbeta. Vaig reprimir un estremiment involuntari. Hi havia com una força en les seves mans, i vaig recordar que aquella nit m'havien obsessionat. Eren grosses i fortes, amb unes articulacions ben definides i plenes de durícies que eren el testimoni d'una feina dura, d'hores de treball físic, honrat. Gens semblants a les d'en Flynn. Les d'en Flynn eren suaus, sedoses, de dits llargs i prims amb ungles sense cutícula, unes mans que podrien empuñar un pal de golf o una raqueta de tennis, unes mans d'una classe social diferent del tot.

—Ets tan guapa —deia ell, mentre la carícia es desplaçava cap a la pell sensible del clatell—. Tan guapa.

Tot de peces soltes van començar a emergir del núvol de vodka. Em veia ballant una cançó

de Cindy Lauper a The Overhang, enfilant-me en un camió blanc, ell i jo il·luminats de groc sota els fanals al davant del meu edifici. Amb tot, la major part del trencaclosques continuava buit. Ara que la boira de l'alcohol s'anava esvaint, em trobava nua a la llum del matí. Com Eva contemplant la poma. Vaig pensar en en Flynn i em va semblar que el cor se'm desplomava fins al ventre. Llavors vaig pensar en l'Angie, i el cor se'm va enfonsar encara més.

El fuster, que semblava que no fes cas del meu conflicte, em va acostar la cara i em va fer un petó lleu als llavis.

—No —vaig dir, i em vaig enretirar.

Ell no es va immutar amb el meu intent de mostrar pudor. Em va passar la mà per la part inferior de l'esquena i em va atreure cap a ell, tan a prop que podia notar-li el cor elevant-se-li sobre la superfície plana del pit. Em va posar els llavis a la barbata i va prémer amb força, i després al nas i a la boca.

—No —vaig repetir, i vaig fer un esforç per reunir una mica de convicció mentre els seus llavis continuaven el recorregut fins al darrere de la meva orella.

En un món perfecte, la senzilla presència d'aquell home hauria fet que la part bona que hi ha en mi sentís repulsió. En un món perfecte, la part bona de mi mateixa li hauria clavat una bufetada i m'hauria fet saltar del llit. En un món

perfecte de debò, per començar, aquell home ja no hauria estat allà.

El món és imperfecte.

Allò estava mal fet, mal fet del tot. Com podia traïr la meua parella d'aquella manera? Com podia ni tan sols pensar en el sexe quan hauria d'estar de dol per la mort d'una amiga? En canvi, algun instint primari s'havia desvetllat dintre meu, més poderós que la pena, la culpa, la tristesa, i s'enduia presonera la meua part racional. El meu cos desitjava anar en direcció a ell. Jo ni tan sols volia fer veure que em resistiria. Volia que m'abracés, enfonsar-li la cara al pit i deixar que ell s'enfonsés dintre meu.

Li vaig tornar el petó, de primer amb vacil·lació, i després del tot, obrint la boca per acceptar la seva. Ell em va empènyer cap al matalàs i no vam trigar a rodar per sobre el llit, estrenyent els nostres cossos l'un contra l'altre. Els moviments es van anar fent més i més intensos, i estàvem quasi a punt de l'inevitable quan una llum inoportuna em va brillar tremolosa al fons del cervell. El vaig agafar pels malucs i el vaig aturar just abans que em penetrés. Enmig d'esbufecs desesperats, els seus ulls castanys van coincidir amb els meus.

—Em sembla que no em vaig posar el diafragma ahir a la nit, oi? —vaig dir, panteixant.

La buidor en la seva mirada va respondre la pregunta. Vaig sospirar i el vaig apartar d'una

empenta. Si hi havia un moment adequat per aturar aquella insensatesa, s'acabava de presentar. El seny, però, no prevaldria. Jo era una dona obsessionada.

Vaig estirar la mà cap a la tauleta de nit i en vaig treure el diafragma. Llavors vaig introduir aquella cúpula de confiança allà on calia que fos en l'instant adequat, i així expulsava del meu cap el pensament d'on hauria hagut de ser la nit anterior. Tot seguit, com si l'activitat no s'hagués interromput, el vaig tenir al meu costat altra vegada. No hi havia sentit del temps, ni consciència del passat, ni por del futur. El present era l'únic que comptava, un present imperiós. Em vaig rendir a ell i vaig deixar la consciència en aquell terreny de joc on no hi ha res tret de tu mateixa i un altre cos, i milions i més milions de terminacions nervioses àvides competint entre elles per captar l'atenció.